

את הסיפור המקסים חיברה יעל שבח, אלמנתו של הרב רזיאל שבח הי"ד. את השאלות חיברה שרית פולק

איש המריצות/ יעל שבח

היו היה איש, פשוט ונחמד למראה שנהג להסתובב עם מריצה, חייכן היה ומסביר פנים.

לתוך מריצתו אסף גרוטאות משונות אותן מצא בצידי הדרכים, בדרכו לעבודתו במפעל לייצור כלי זהב ובחזרה ממנה.

את הגרוטאות מיין בקפידה, ניקה אותן והבריק את מראן, ומידי יום הניח אותן בעדינות במריצות שונות. היו לו המון מריצות, כאלה מברזל, אחרות מאבן וחלק קטן מהן מזהב.

בכל בוקר, היה רותם עליו מריצה מבין מריצותיו השונות, הולך לדרכו ומתפאר בקול בגרוטאות שאסף.

"איזה עשיר אני" כך נהג לומר "איך מצאתי כל כך הרבה אוצרות!"

הגרוטאות אותן אסף, לא היו יותר מחתיכות פח ריקות או שברי זכוכית חסרי טעם אך הוא, ראה בהן יותר מכך, הוא ראה בכל אחת מהן עולם ומלואו.

נדיב היה וחלק את גרוטאותיו לכל מבקש, "מה שלומך ידידי?" היה אומר לעוברי אורח מזדמנים, "האם הכרת כבר את הגרוטאה שלי הזו? ואת זו?" הוא נהג לספר לאותם עוברי אורח מהיכן אסף כל גרוטאה וגרוטאה, דאג להציג אתן מכל כיוון, ממש כאילו העמיד אוצר גדול למכירה.

ועוברי האורח אליהם פנה, לא הכירו את איש המריצות, אך חיוכו הכובש, זיו פניו הקורן וקולו הנעים שכנעו אותם להעיף מבט במריצה המזדמנת, לחייך ולהנהן במבוכה ולהמשיך בדרכם.

והאיש, מעולם לא טרח להתייחס למבטיהם המתפלאים של עוברי האורח, הגרוטאות שלו היו כה יקרות לליבו שהקדיש לכל אחת מהן תשומת לב מיוחדת, בדיוק אותה היא צריכה, מבלי להתחשב לערכה בעיני אחרים. "יום אחד", כך נהג לומר האיש בעת שטיפח את גרוטאותיו, "עוד יגלו את ערככם הרב. אני יודע זאת. עוד יראו כולם, איזה אוצר אני מחזיק בידי".

בוקר אחד, כהרגלו, קם איש מריצות, חגר את בגדיו, נעל נעליו, חבש כובעו והתכונן לצאת לדרכו.

הוא פתח את דלת חדרו ולעיניו נגלה מחזה מרהיב.

כל הגרוטאות אותן אסף הפכו בן לילה לגבישי זהב מנצנצים, הם שמרו על צורתם המקורים אך מראם היה בוהק ומאיר, גרוטאות מזהב.

האיש לא הבין. הוא לא האמין בניסים שכאלה, גם לא באגדות פלאים. אם כן תהה, כיצד יתכן שהגרוטאות הפכו לכה מאירות?

כיוון שהיה איש פשוט ותמים, המשיך בהכנותיו לצאת לעבודתו, הוא העמיס מריצה גדולה בגרוטאות הזהב שלו ויצא לדרכו. כל מי שפגש בדרך עצר אותו להתפעל, להתמקח, לצלם ולמשש את הגרוטאות.

איש המריצות שלנו, שהיה נדיב מאוד, שמח כל כך להציג את גרוטאותיו וחילק מהם לכל מי שביקש והזדקק. ובלבד, שהלוקח יתן לו, לאיש המריצות להגיע מידי פעם, לנקות ולטפח את גביש הזהב.

כשהגיע לביתו עם גרוטאות חדשות אותן אסף הוא החל להבריק ולטפח גם אותן, ולפתע הבין את מה שקרה.

הסמרטוט איתו ניקה והבריק את הגרוטאות, היה עשוי מחלקיקי זהב שדבק באוצרותיו הרבים. או אז הבין איש המריצות. כל דבר יכול להפוך לגביש זהב, צריך פשוט לדעת, לטפל בו כפי שמטפלים בזהב טהור.

סיפור זה מוגש כמשל, לכל אותם אנשי המריצות, שרותמים לתוכן נשמות אבודות, מאמינים בהן, מעודדים ומחזקים אותן, משרים בהן בטחון ואהבה עצמית גדולה עד כדי כך שהן הופכות לגבישי זהב של ממש.

הם נמצאים שם, וכאן, בכל מקום בו זקוקים להם.

ואם עוד לא פגשת אחד, כנראה שזה בגלל שאתה אחד כזה.

שאלות

1. כיצד מתואר " איש המריצות" בסיפור?

2. מהו מיקומן של הגרוטאות אותן מצא "איש המריצות"?

3. מה היה יחסו של "איש המריצות" כלפי הגרוטאות שמצא? העתיקו משפט המתאר זאת.

4. מה ניתן להסיק מן המשפט: "איזה עשיר אני"?

5. "הגרוטאות אותן אסף, לא היו יותר מחתיכות פח ריקות או שברי זכוכית חסרי טעם אך הוא, ראה בהן יותר מכך, הוא ראה בכל אחת מהן עולם ומלואו"- מה תפקידה של המילה אך במשפט? הקיפו את התשובה הנכונה.

א. יחד עם זאת

ב. לאחר מכן

ג. ובכל זאת

ד. גם

6. מה גרם לעוברי האורח "להעיף מבט" במריצות?

7. העתיקו מתוך הסיפור את כל הפעולות אותן עשה "איש המרוצות" בבוקר בו גילה את המראה המרהיב.

8. מהו אותו "מראה מרהיב" שנגלה לעיניו?

9. מה דרש "איש המרוצות" בתמורה לגרוטאות שחילק?

את הסיפור המקסים חיברה יעל שבת, אלמנתו של הרב רזיאל שבת הי"ד. את השאלות חיברה שרית פולק

10. מה גרם לגרוטאות להיות מבריקות?

11. מה הסיק מכך "איש המריצות"?

12. לאחר קריאת הסיפור, האם תוכלו לכתוב למה התכוונה מחברת הסיפור כאשר בחרה בדמות "איש המריצות"? למה נמשל "איש המריצות"?

13. העתיקו מתוך הסיפור את כל התארים המופיעים בו. ליד כל תואר, כתבו מהו שם העצם אותו הוא מתאר?

14. אתרו במילון את המושגים הבאים ובארו אותם:

- א. "מסביר פנים"
- ב. "רותם"
- ג. "עוברי אורח"
- ד. "גרוטאה"

15. חברו משפט לכל אחד מן המושגים אותם ביארם-

- א. _____
- ב. _____
- ג. _____
- ד. _____